

BỨC TRANH

THỦY MẠC

Đà Lạt có khí hậu và phong cảnh giống như bên châu Âu. Những căn nhà, những biệt thự xa hoa như được xây dựng theo kiến trúc Pháp với mái ngói đỏ, trong nhà có lò sưởi, trên nóc có ống khói. Những ngôi biệt thự Đà Lạt không có cái nào giống nhau cả. Vì thế thành phố mới đẹp! Những còn hơn thế nữa, nhà ở Đà Lạt được xây dựng trên những sườn đồi với vị trí cao thấp khác nhau, những căn biệt thự nởm rĩ rác, cái cao, cái thấp, cái lớn, cái nhỏ đã hình thành một bức tranh ngoạn mục và sinh động, và đẹp đẽ.

Nhà thơ QUÁCH TÂN khoảng trước năm 1940 đã viết bút viết thơ như sau trong tập “Phong cảnh Dalat”:

*“Thành phố nằm thú lâm tuyền,
Đu cho bóng lại thơ cũng tiên.
Hoa cỏ vẽ tranh thơ y mĩ c,
Lâu đài tô điểm cảnh thiên nhiên.
Ngày vui non gió thổi đượm,
Đêm thơ trăng sáng rọi ng thuyên.
Qua lại bốn mùa xuân cảnh bốn,
Ngồi đây cảnh y hân nhân duyên.”*

KHÁNH GIANG, đóng vai khách du khách đến Đà Lạt vào năm 1959 đã ghi lại một số nhận xét của mình:

“Thành phố hình tròn nằm nghiêng về phía Tây hồ Lớn (hồ Xuân Hương). Đường sá phần nhiều đường ngoằn ngoèo, hai bên các biệt thự nằm rải rác, im lìm, khuất tận trong xa. Vào buổi chiều gió nhẹ, bốn phía trên đường, sẽ có cảm tưởng rằng mình đang đi giữa một thành phố ma. Đà Lạt chủ yếu về mặt tâm hồn nghệ sĩ. Bên tìm về cửa muôn ngàn mây nước, cỏ hoa, ý nghĩa trong tiếng vi vu cửa gió ngàn, tiếng rì rào cửa thác đổ, bài thơ trong vịnh và cửa núi rừng bao la, hay vẻ đẹp ngút ngàn trầm ngâm của cảnh vật. Bên có nhiều đẹp đẽ mà cho tâm hồn rung cảm triền miên...

... Đà Lạt hoạt động về phía chợ, con tim của thành phố, nằm trên ngọn đồi cao, ngôi chợ là nơi tập trung hàng hóa dân tộc bản địa như rau củ, gia cầm, các nhà lái buôn từ những vùng xa đem hàng đến, cửa hàng ngói Thôn phố núi rừng đem thơ ra bán. Hai bên chợ san sát phố buôn bán của Hoa kiều, Pháp, Việt. Cảnh đượm vẻ đẹp thơ mộng hân ngôi chợ mới đang dần dần hoàn thành. Chợ có hai tầng, một tầng hình vòng cung hàng hóa ra hồ Lớn. Ngồi tại ta trừu tượng ngân khoan xây dựng lên đến 30 triệu đồng. Nếu vì cái tên triệu đô hòa thì năm 1960 dân Đà thành sẽ ăn tết với một ngôi chợ mới. Lúc này chợ cũ sẽ dần dần dùng làm hí viện” ... “Đàn ào nhợt là những đẹp, du khách từ bốn phương đến đến mang một không khí náo nức nhộn nhịp cho Đà Lạt, hai bên phố các tà áo màu rực rỡ khoe tươi, nhúng gành đua với mỹ nghệ hoa tươi bán trên vỉa hè...”

Nhà thơ TRÚC TIÊN ghi lại cảm tưởng của mình khi ghé thăm Đà Lạt vào năm 1962:

“Tôi thành phố Đà Lạt, lâu đài trang nhã ở n hiên, nhng bi t th c kính trang nghiêm sng sng gi a trái núi bao quanh, n i n i đ y c k hoa đ th o, th t là non Bng l n v i nhân gian. Bóng đã chi u, n n tr i đ c mây tím, màn s ng m ng xa m , không gió mà mát đ u, c nh thanh tao có v m đ m u bu n, gi c lòng du khách bàng khuâng, không bi t nh th ng ai mà ng ngác, cũng không bi t mình đang sng n i nào đây! M t c m khái thể nhiên khó t .”

L n l t đi qua nhng n i mà ai cũng ca t ng n sĩ vi t l i đôi dòng th . Su i Cam Ly, không đ p l m nhng bu n:

*“Su i reo nh t ng th dài
S u ai dòng l láng lai không ng ng!”*

H Than Th , tên đã bu n, c nh l i đ p quá càng bu n:

*“H th y nh hà tr ng thán t c
Phong s ng thiên i v tiêu s u”
“Bóng ai l i h n h Than Th
Đ i bóng tà huy n c ngh n ngào!”*

M t n c l ng nh t , hàng cây soi bóng, l p hoàng hôn ph xu ng, gió chi u th i l nh bu t c tâm h n. Bức tranh thơ y mĩ c thiên thanh đ y th m ng, khi n cho du khách bàng hoàng gi a không gian u t ch, không mu n tr v .

Sáng hôm sau là ngày 10 tháng 6, đi Su i Vàng. Đ ng vào Su i Vàng đ c bi t đ p, đ ng quanh queo khó đi. Du khách t ng t ng nh theo l i đi t i hu nh tuy n và có cái c m giác l k , t ng ch ng nh đi t i đó s g p ng i mà ta mong nh t lâu. T i đây chúng tôi xu ng xe, đi b đ d o quanh đ i đ l ch quan phong c nh c a thiên nhiên. R ng này tên g i Tùng Lâm, nhng ch r i rác đôi khóm cây trên chót núi b ph , v đ m bu n nh ng i s ng ph cô đ n... Lúc n y vào kho ng m i gi sáng, m a phún r c b i, êm đ u nh bu i chi u thu. Bên chân tr i l i hi n lên m t áng mây h ng r t đ p...

Mang danh là Su i Vàng nên du khách đã l m t ng t i đó ch c g p đ c ng i x a, thì ra th t v ng, v n là nhân gian tr n th . (Tìm đâu cho th y c nhân!). G n đ y ch có m t túp l u tranh xiêu v o ven chân núi, có hai m con đ bán hàng hoa s sài ít i, c nh sinh nhai đ m b c th t đáng th ng! T giã n i u t ch ra v , du khách mang theo m t m i bu n man mác.”

N sĩ c m tác, vi t xu ng ít v n th :

“Đà Lạt đi chớ i khờ p cớ nh xinh
Núi đèo chớ ng chớ t cớ hoa tình,
Nhớ ng màn sương ng bớ i rớ i xa tít
Mây lờ p thông già đờ ng lờ ng thình.
Tỉ ng thác Cam Ly sớ u bát ngát
Mặt hồ Than Thờ lờ lung linh.
Suớ i Vàng ngớ tớ i tìm thăm bớ n
Ngớ nh lờ i trớ n gian chớ thơ y mình.”

Sau đó n sĩ lờ i sáng tác tí p mớ t bài thơ tớ cớ nh Đà Lạt bớ ng chớ Hán và đờ cớ chính n sĩ đờ ch ra nhớ sau:

“Lờ u các nguy nga gớ a núi rớ ng
Hoa thớ m cớ lờ đờ p màu xuân.
Gió qua trúc chuyớ n chim kêu rớ n
Mây thớ p thông reo vớ n hú rân.
Đá rớ i ngớ i trớ nhìn mớ y kớ ,
Suớ i buớ n đờ lờ đã bao lờ n!
Trớ i xem Đà Lạt thớ n tiên cớ nh
Muôn trớ ng trông vớ i khói cớ nhân.”

Có đờ p ngớ i trên mớ t ngớ n đờ i ngớ m nhìn phong cớ nh Đà Lạt nhớ c sĩ LÊ UYÊN PHỚ NG nhớ lờ i:

“... chúng tôi đang ngớ i trên mớ t ngớ n đờ i thớ p gớ n ngôi trớ ng tí u hớ c nớ m giớ a Thớ Xã, trớ c mớ t là con đờ ng đờ c đờ n xuớ ng Hồ Xuân Hớ ng, đờ c theo hai bên đờ ng nhớ ng cây mai hớ ng nớ rớ , trông nhớ nhớ ng khóm bông gòn màu hớ ng nhớ t, lúc nào cũng tớ ng chớ ng nhớ sớ p rớ i ra tớ ng mớ nh nhớ đờ i cớ n gió chiớ u hiu hiu cớ a Đà Lạt. Mặt hồ phớ ng lờ ng nhớ mớ t gớ ng, xa xa ngớ n tháp nhớ n cớ a Lycée Yersin nớ i bớ t lên trên nớ n trớ i đờ y nhớ ng ráng vàng cớ a buớ i hoàng hôn... Cái tuyớ t vớ i nhớ t cớ a Đà Lạt là có thớ nhìn cớ nh vớ t chung quanh ta lờ nhiớ u cao đờ khác nhau. Nhớ ng ngôi nhà, nhớ ng con đờ ng đờ c theo sớ n đờ i, nhớ ng con đờ ng xuyên qua thung lũng, nhớ ng con đờ c. Đó là đờ c đờ m thú vớ nhớ t cớ a Đà Lạt.

Trên sớ n cớ a mớ t ngớ n đờ i giớ a đờ ng Hàm Nghi - đờ ng nhà tôi lờ - mớ c lên mớ t ngôi nhà thớ Tin Lành, ngôi nhà thớ mớ t vớ trí cao tuyớ t đờ p, tớ đó ta có thớ nhìn thớ y nhớ ng căn nhà nớ m san sát đờ i thung lũng trên con đờ ng Phan Đình Phùng, phía xa hớ n là nhớ ng căn nhà nớ m đờ c theo sớ n đờ i cớ a đờ ng Hai Bà Trớ ng, xa hớ n nớ a, lờ chớ cao nhớ t là nhà tu cớ a các Soeur áo trớ ng - Domaine De Marie - và cách mớ t thung lũng xa bên phía tay trái cớ a Domaine De Marie là nghĩa trang thành phớ .”

Nhà thơ PHAN THÁI, người sống lâu năm tại thành phố Đà Lạt thì luôn cảm thấy thân tâm an lạc và thoải mái nhờ Đà Lạt bằng những vẻ đẹp thơ mộng mà không thanh thoát:

*"Bức tranh thơ y mĩ c vẻ đẹp thơ mộng
Phố thơ mộng trên núi xanh
Núi ngai sừng núi cao sống động
Trắng khuya lũng thơ gió ru tình
Hoa tím đỏ mơn màu thông bí
Thác bạc hòa vui tiếng suối thanh
Hàng cũ sáng vang lòng khách
Hàng đêm vẻ đẹp thơ mộng an lành."*

Nhà văn, nhà thơ NGUYỄN THỊ NGUYỄN C DUNG khi ghé thăm Đà Lạt luôn luôn có những nhận xét lãng mạn:

"Đà Lạt vào mùa hè dịu mát, sáng chiếu xuống đất như nắng vàng, chỉ cần khoác thêm cái áo len là đủ ấm. Mùi phân hóa học pha lẫn mùi gỗ thông đất trời thành một hương thơm rất đặc biệt Đà Lạt. Một cô gái Sài Gòn mới lên vùng cao nguyên vài hôm đã có má đỏ hồng hồng. Nàng thơ trong tôi tâm sự:

*"Mà nàng, khói núi, anh buồn không,
Có nhớ người em má đỏ hồng?
Dạ dẫu môi chưa hôn nhau,
Tóc còn xanh bìa mái chớ trông."* (Mái chớ trông, Tình Thơ học trò, 1957)

Đôi đôi thông xanh khắp nơi. Thung lũng rau tươi khắp nơi. Đôi chân miên man đi như không chạm đất. Tâm hồn lãng đãng theo mây. Đây là những điều tiên đi của Đà Lạt, chúng tôi sống sống trong những biệt thự xinh đẹp với hoa tím xuân, hoa trắng leo quăn quít. Chúng tôi ngắm nhìn mê mẩn ngắm hoa hồng, hoa cúc, những cánh đóa đua nhau khoe màu sắc trong mái vòm. Thời tiết ấm áp như mùa xuân Hà Nội một thuở trước, vô tư, thoải mái và thoải mái trông ngắm một hình bóng xa xôi nào.

Chợ Hoà Bình sống một ba tiếng. Mía, mận, đào và trăm thứ trái cây khác biệt cao ngất. Vòng đu đủ, xuyến bích, với áo thụng, một khoai trong dĩa Đà Lạt đặc biệt xuyến mận va-li. Hoa bìm bìm đỏ màu, hoa mimosa vàng lá bạc, mùi hương nồng nàn cũng đem về đây gió

từng ngói ở Sài Gòn. Tôi chờ Đà Lạt xuống mảy chốc thang sâu đi sang Hồ Xuân Hương êm đềm, thỏ mông, thông dong vai du thuyền nhàn nhàn. Suối vàng êm đềm, bình lặng. Thác Prenn, Camly, Pongour hùng vĩ, dăm ba con nai vàng ngơ ngác bờ rừng. Ngọn Lang Bian xanh biếc nhấc lên ngói thiêu u nả thêm thiếp mớ màng, mây lả vờn bay...”

Và cuối cùng, phong cảnh thành phố Đà Lạt mãi mãi in đậm nét trong tâm trí tình cảm không ngừng của người Đà Lạt mà còn của du khách và tuôn trào thành những dòng văn thơ trữ tình lai láng, những nhấc điếu du dương trở mớ ngãi thôi!

Những người đi có hạnh phúc có tan. Có lúc vui sướng có lúc buồn. Cái thành phố thơ mộng là “thiên tiên” này có khi lại trở nên tăm tối mê luyến, tùy theo lòng người. Đúng là “người đi buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Tâm trí người đi có những sĩ LAM PHONG NGAI đi trong bìa “Thành phố buồn”:

“Thành phố nào nhớ không em? Nhớ chúng mình tìm phút êm đềm. Thành phố nào vờn đi đã mồi. Đợi người quanh co quyên quên thông già. Chỉ u đàn tay nghe người chan hòa. Nhớ hôn nhớ làm hồng môi em. Mất em buồn trong sương chiều. Anh thấy đẹp hơn.

“Mất sáng nào nhớ không em? Ngày chiều nhớ ngày của riêng mình. Thành phố buồn nếm nghe khói lửa. Người đi lả tả chìm đắm sương mù. Quỳ bên nhau trong góc giáo đường. Tiếng kinh cầu nguyện yêu đường. Chúa thương tình, sự cho mình mãi mãi gần nhau.”

“Rời đi đó vì cách xa duyên tình thêm nhớ nhà. Rời đi đó chốn phong ba, em làm dâu nhà người. Âm thầm anh tìm cách quên đi. Đau buồn em khóc chia phôi. Anh vờ gom góp kiếm tìm vui.

“Thành phố buồn, làm tôi vờn. Con gió chiều u nh buồn tâm hồn và con đường ngày xưa lá đổ. Giờ không em sống đá buồn. Giờ không em hoang vắng phố phường. Tiếng chuông chiều cầu nguyện quên đi quên núi đồi, quên cảnh tình yêu.”

Nhà giáo NGUYỄN SỸ TÀI có dịp viếng thăm thành phố cũng người người trở về khung cảnh nhà cửa chợ phường hiên cao thắp gió a trở mây nhấc mớ bức tranh nên cảnh đẹp viếng bài thơ “Thành phố lả” (9-2000):

“Phố xá dìu nhau leo dốc núi,
Cài hàng, trổ giá giá màn xanh.
Mất con suối bực rừi u rừi,
Hai chú nai vàng ngó quẩn quanh.
Mây lãng đãng khêu tình lãng đãng,
Trời thanh thanh gợi ý thanh thanh.
Người người khách so chân bước,
Trời người đi đường vào mớ bức tranh!”

Thành phố Đà Lạt không nằm trên mặt đất bằng phẳng như ta thường gặp ở các thành phố vùng đồng bằng. Thành phố được xây dựng thành tầng, thành lớp trên những quả đồi nhấp nhô ở những độ cao khác nhau. Trừ một số ít đơn lẻ những tầng còn đi ô tô trong thành phố du khách có cảm giác như đi dạo trong công viên vì những phố quanh co, vòng lên lên xuống.

Từ hồ Xuân Hương có thể coi là đáy thung lũng chảy dài vào trung tâm thành phố, các đường phố, các dãy nhà, các tòa biệt thự càng xa dần, càng xa càng cao. Du khách muốn chuyển những dãy phố này sang dãy phố kia ở tầng cao chỉ có cách đi bộ và leo những bậc thang xây bằng đá, leo những con dốc.

Những con dốc, những khúc quanh đón gót thi nhân lên xuống biệt bao lên, quá thân thuộc, khi nhìn nhà thơ CAM LĨNH (Thái Em) khó quên mà phải viết bài “Ai lên Hoàng Diều”:

*“Ai lên Hoàng Diều như nhe cùng
Đường phố và ta quá muộn màng
Đã làm đi về trong những hồ
Là những lượn lờ của mùa đông
Những con dốc ngoằn ngoèo quen thuộc
Mấy khúc quanh co vẫn thuộc lòng
Xa về lâu rồi không ghé thăm
Những người, những cảnh, những tình chung.”*

Những con dốc theo những tầng đồi đón bước chân những kẻ yêu nhau quấn quýt trong men tình nồng ấm giữa giá lạnh. Dốc đưa lên khu chợ Hòa Bình tại trung tâm thành phố, dốc đưa lên qua Đồi Củ dớn tới Viên Đá ở Hồ Đà Lạt, dốc đưa lên rợp chiếu bóng Ngõ c Lan và biệt bao con dốc không tên khác...

Một trong những con dốc bắt gặp được những người nhóc tí là con dốc “Nhà Làng” đưa người đi tới khu Hòa Bình xuống phía khách sạn Công Đoàn Phan Đình Phùng. Nơi đây đã hội tụ một số người yêu văn thơ trẻ xinh là nhóm Trà Sơn, ngay nơi quán “Ngõ c Trâm”, một quán nhỏ cạnh ven đường dốc bên vòm hoa lan thơm ngát về Thiển. Cảnh vòm hoa là hiện “Duy tòng” chắt chua bao sách vở văn chương, thi phú.

Hãy nghe nhà thơ VIẾT TRANG gửi thiêu đôi nét về chốn này:

“Giờ đây, Dalat cùng ta vui chân xuôi về một con đường quê huyên sầm, nếp bình yên bên lòng thành phố. Con đường thoải thoai đi lên, nghiêng nghiêng chảy xuống, có đá ngói triu năm, có hoa Trà ng Nguyễn hàng lên chào đón. Con đường còn mang tên một danh nhân ái

quốc Việt Nam - Nguyễn Biếu - dài sáu hun hút, chĩa tròn trăm thước rặng vĩa sĩa tay ngườ i mà
thần nhân lĩ chĩa đi trẽn cuốc đĩ đĩ o hĩ nh.

Con đĩng còn mang tên Đĩc Nhà Làng, không vĩng gió bĩ, không có ngĩa xe qua mà
bĩng bĩnh sĩĩng khĩ. Con đĩng đĩ a đĩn ta vào huyĩn thoĩ, ngườ c lên 4.000 năm lĩ ch sĩ
vinh quang đĩ bĩt gĩp hình dáng quĩ hĩĩng nguyên thĩ y. Mai chiũ, bĩn mùa qua lĩ, thân
thuốc vĩ đĩng xĩa, ta bĩ hĩ, hĩn mĩt lĩn gĩ gĩ m ít nhiũ tâm sĩ.

Thĩ sinh LAN HINH (Nguyễn Ngĩa Dĩnh), chĩ nhân quán “Ngĩa Trĩm” và hiĩn “Duyĩt ỹng”,
vĩĩ tâm hĩn lĩng mĩn, vĩĩ tình cĩm tha thiĩt, khó quên nhĩng buĩ hĩp mĩt cĩa mình cùng các
thĩ hĩu vong niĩn lai rai bên chĩn rĩũ đĩ a cay gĩ hĩng nĩn cũng hĩ bút viĩt bài thĩ “Đĩc Nhà
Làng”:

*“Cái tên gĩn gĩi - Đĩc Nhà Làng
Nĩĩ tĩp xĩa nay nhĩng bĩc thang
Ngũ sáu ỹm thĩp đĩng dĩa bĩ
Thành đĩng rĩu phong dĩa nĩng sĩĩng
Nhĩp đĩ chĩng chĩt trong bình đĩ
Mĩch sĩng khĩĩ trĩo gĩĩ a luyĩn thĩĩng
Trĩm hĩĩng nĩm trong lòng phĩ nhĩ
Rĩn rĩng nhĩp gĩt gĩĩ trên đĩng.”*

Nhĩ thĩ TẤM MINH ghé thĩm vĩĩn hoa lan, cùng chĩ quán gĩt gũ nhĩp chĩn “mai quĩ lĩ”.
Hĩĩ men nĩng nĩn. Thĩ hĩng tuĩn trĩo. Thĩm nhĩ trĩĩc khi phĩĩ rĩĩ Đĩc quĩ đĩĩ thĩ thĩĩng
này đĩ đĩn bĩĩc vào con đĩng viĩn du biĩn sĩng chĩp chũng vĩ đĩnh có lĩ phĩĩ viĩt “tĩng lĩĩ
ít vĩn thĩ” chĩ! Gĩĩy bút sĩn đĩ. Bài thĩ làm đĩ tĩng quán. Bài thĩ cuĩĩ cùng làm tĩ Đĩc. Mà
nghe sao nhĩ nhĩng lĩĩng mĩng nhĩ lĩ tĩ biĩt thành phĩ cao nguyên yĩu đĩu! Bài thĩ mang
tên “Đĩng chĩn quán nhĩ” (1-1988):

*“Ngĩa Trĩm quán nhĩ xĩnh xĩnh
Cĩ cây hoa lá đĩĩm tình đĩĩm trang
ỹn mĩnh bên đĩc Nhà Làng
Lĩng nhĩn nhĩn thĩ rĩn rĩng ngườ c xũĩ
Đĩng đĩĩ trĩĩ nĩĩ buĩn vui
Đĩ mĩn in đĩu đĩy vĩĩ nĩĩ nĩĩm
Sĩng mùa mĩĩa nĩng vĩĩng thĩm
Lĩo xĩo gĩĩ thĩĩ, ỹm đĩĩ sĩĩng bay.
Lĩng du ghé quán mĩĩt ngày
Khĩch thĩ lĩũ ng lĩnh sĩĩng đôi vĩn*

Rồi mai tôi phải bước chân trở lại
Đường đi về nơi tôi từng ngắm bóng mây
Cười pha lê vài phút giây
Tình thơ bằng bước, hao gầy như nhung.”

Thi hào u cao niên CAM LĨNH cũng nhiều dịp tận bước lên xuống như ngắm bước đá của con đường, đi ngang qua quán “Ngọc Trâm”, ghé vào ngắm hoa lan và hiện thân “Duyệt tưng” nên cũng cảm hứng viết bút viết bài thơ mang tên “Đường Nhà Làng” để gửi gắm ít nhiều tâm sự đến người cảm của mình:

“Mọi bước cho hay mọi ý dè
Thơ thành mà cũng có đường quê
Sáng chiều không ngừng tôi qua lại
Hôm sớm nào in dấu người xe.
Ngắm khó hong khô lòng sự đã
Mưa nào ngừng để tôi đi về
Trên lâu chân chày mòn con đường
Tôi ngỡ ngang qua ghé bước bè.”

Thơ sinh LAN HINH lòng luôn tràn thi hứng bèn xin phép “họa vãn” bài thơ trên theo cung cách xướng họa của Đường thi để đáp lại với những thơ (1989):

“Là tôi đã đường quanh há dè
Nhà Làng thân thiện lòng quê
Kìa nơi ngọn núi hờ lau dè
Đâu dè nhô bóng người xe
Ngõ cũ chày chan niềm hờ
Tình xưa ấm để tôi đi về
Đường ơi! Xin gửi tôi đi về
Đưa đón giùm ta những bước bè.”

Những rồi cũng đến một ngày, ngày thơ sinh chào nhân phố rồi con đường “Nhà Làng”, rồi xa thành phố Đà Lạt. Một khách thơ cao niên ghé quán, cảm nh cũ còn đây, nào thơ y ngắm xa, ngắm người viết thơ ít vãn thơ bằng chày Hán.

Nhà thơ TRẦN VĂN LÊ cảm khái phong để ch thành bài thơ mang tên “Cảm xúc khi đi qua đường Nhà Làng”:

“Chiều xưa. Hoàng hôn. Ngang Duyệt từng
Hiên xưa, chiều cũ, những năm nào...
Ai thăm thăm đi niềm vui
Ta ghé bây giờ thăm những sao!
Lá rừng đậy sân che hết đất
Thì cài kín cửa những đi đâu?
Trên cỏ thơm, vịn đó: hòn Non B
Rời rừng mây trời, thây muông đau!”

(Trích: “ĐÀ LẠT NGÀY THÁNG CŨ”
Sơ n gi: LS. Ngô Tng Giao)

